

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Specvlvm Privilegiorum Regularivm In Commvni

Pedro <de los Angeles>

Coloniæ Agrippinæ, 1681

Sectio VII. Objectis in Sectione antecedenti satisfit

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61715](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61715)

cessoris : Siquidem Gregor. XV. post suam revocatoriam anni 1622. non vixit, per unum annum integrum, in quo certum est nullum oraculum novum concessisse, cum paulo ante omnia revocaverit.

608. 23. Oracula ergo, quæ restabant revocanda ab Urbano VIII. vel erant eadem, quæ revocavit Greg. r. XV. & hæc ut vidimus erant nulla, vel solum erant oracula, quæ ipse Urb. concesserat in primis 8. annis sui Pontificatus, ante suam revocatoriam, quam publicavit die 20. Decembris, anno 1631. cum fuerit coronatus die 19. Septembris, anno 1623. solum ergo revocavit Urbanus Oracula à se ipso concessa, & quæ hæc fuerint, minimè constat, nisi circa aliquas indulgentias, vel res levissimas, & si alia concessit ostendant illa adversarii: sed quidquid sit de hoc. Ex oraculis omnium suorum antecessorum nullum revocavit, quia in sententia contraria jam non erant oracula, sed privilegia Bullata, ut ipsi adversarii fatentur: at hoc asserere plusquam falsum videtur; nam ipsi Pontifices in promissis suarum revocatoriarum, & in parte dispositiva, & præservativa declarant se intendere revocare omnia, & singula privilegia, facultates, licentias, & gratias quascunque, per summos Pontifices prædecessores suos, & per Sedem Apostolicam concessa, per vivæ vocis oracula; insuper declarant se hoc facere, post maturam discussionem propriam, & consultationem Eminentissimorum Cardinalium; ut obviarent maximis inconvenientibus, quæ ex ipsis oraculis, vel malè intellectis, vel minus Canonice interpretatis, vel denique falsis,

seu minus authenticis; ideoque illa invalidant, & cassant quascunque Constitutiones, & litteras Apostolicas, quæ suis derogatoriis, quomodocunque opponuntur; quæ omnia nisi revocatoria extendantur ad oracula concessa, & etiam confirmata per Bullas, ab omnibus suis antecessoribus frustra adhiberentur, quia verificari non possunt, nisi modo à nobis assignato, ut attentè inspicienti patebit.

SECTION VII.

Objectis in sectione antecedenti satisfatis.

1. **Q**UAMVIS ex adductis pro nostra sententia sufficienter maneat responsum argumentis adductis contra eam *sectione antecedenti*, nihilominus pro majori claritate, negamus in primis, quod confirmatio Bullata, *ex certa scientia, motu proprio, plenitudine potestatis, & cum clausula, quorum tenores pro insertis habentes*, imò etiam si tenor oraculi de verbo ad verbum inseratur; si expressè constet concessa fuisse per oracula, quod transeant ad naturam privilegii Bullati, neque possunt habere alios effectus præter supra à nobis assignatos.

2. Ad illud, quod tangitur in secundo fundamento, ex paritate privilegiorum, quæ inserta sunt in corpore juris communis. Resp. primo negando paritatem, nam privilegia inserta in jure communi, se habent in illo, quasi per se, & substantialiter; oracula verò in Bulla confirmatoria, solum se habent relative, & accidentaliter; illa enim speciali-

cialissima privilegii, in jure communi insertio, expressè declarat intentionem Conditoris juris communis, disponentis ex aliqua rationabili causa totius Ecclesie gubernium respiciente, volentis, ut illud privilegium habeatur, & æstimeretur, ut lex publica, & ius commune, quod minimè invenitur in oraculis confirmatis per Bullam, ubi tantum relativè commemorantur, solum ut intelligantur restituta, seu revalidata aut confirmata, non verò, ut intelligantur mutata in sua natura.

611. 3. *Secundò* responderi potest, falsum esse, quod privilegium per incorporationem, & insertionem in jure communi, amittat propriam naturam privilegij, & quod in aliam naturam transferit: Sed conservando propriam naturam privilegij, ex voluntate Conditoris juris communis, participat, quod æstimeretur, & reputetur, ut lex communis, taliter, ut non possit revocari, nisi eo modo, quo revocatur jus commune. Oracula autem solum acquirunt per confirmationem pristinam validitatem, & firmitatem, vel deperditam, vel de novo roboratam: Nam ad hoc solum tendit natura confirmationis, non verò ad convertendum oraculum in alteram naturam. Neque hoc est restringere confirmationem, sed eam explicare juxta suum esse, & proprietatem sermonis.

612. 4. Ad tertium constat ex dictis; negando, quod etiamsi in Bulla confirmatoria inseratur de verbo ad verbum tenor oraculi confirmati (si mentio fiat, quod sit oraculum) transeat in privilegium Bullatum; quia licet confirmatio sit Bullata, tamen res confirma-

ta, semper remanet Oraculum; nam ejus tenor solum relativè inseritur, per quod etiam patet ad confirmationem; negando quod confirmatio det valorem Bullatum oraculo, sed solum per Bullam restituitur valor oraculi, si est deperditus, vel si non, illud roborat de novo, non tamen facit Bullatum.

5. Dices valor est Bullatus; ergo 613, oraculum, sub tali valore revalidatum, est Bullatum. Respondetur negando, quod valor sit Bullatus, licet enim verum sit; quod Pontifex restituat, vel confirmet valorem oraculi, quando confirmat illud, sed quod facit, est manifestare in Bulla confirmatoria illius valorem, seu validitatem, ut clarius constet de illa: non tamen ob hoc oraculum, adhuc sub tali valore manet Bullatum, quia Bulla solum obiter, & relativè facit mentionem oraculi, & valoris illius, nihil immutans de sua specie, seu natura; siquidem Pontifex solum intendit, vel restituere oraculo valorem, si illum perdiderat, vel si erat validum, dare majorem firmitatem, hoc enim est proprium confirmationis; quod verò exprimat suam intentionem in Bulla per accidens se habet ad naturam oraculi: aliàs privilegium Bullatum, jam extinctum, confirmatum postea per oraculum traheretur ad rationem oraculi, & desineret esse Bullatum, quod omnino falsum esse ostendimus in confirmatione nostræ primæ rationis, & *siçtione* 5. *num.* 3.

6. *Secundò* dico cum P. Junipero de 614, Drepano in *defensorio juris Pontificij* disp. 3. *quæst.* 1. *cap.* 2. *n.* 22. quod licet oracula confirmata per Bullam participarent naturam privilegij Bullati ra-
tione

613. tione valoris communicati non ideo talia oracula exempta essent à revocationibus Gregorij XV. & Urbani VIII. quia mens horum Pontificum fuit revocare, quæcunque concessa per oraculum, etiamsi postea essent confirmata per Bullas: dum tamen in confirmatione facta fuerit mentio oraculorum, sive in genere, sive in specie, ut constat ex revocationibus omnium eorum, quæ suis revocationibus obstare poterant, aliàs, ut diximus, nihil, aut ferè nihil intenderent revocare dicti Pontifices, quod suspicari non licet; quapropter mihi consulenti de hoc, respondit doctissimus Pater noster Lezana, se invenire convictum ex dictis rationibus, pro nostra sententia, & manere satis scrupulosum ex eo, quod dixerat in sua *Summa*, videlicet, esse probabilem sententiam contrariam, non quia sentiret, quod dicta oracula, etiam confirmata, & participantia naturam privilegii, non comprehenderentur sub dictis revocatoriis, ut constabit *infra*, sed quia à nonnullis malè intelligeretur; & idem mihi respondit Eminentissimus Cardinalis de Lugo consultus etiam de hoc in Romana Curia, & P. Diana; quare ab hac sententia non est recedendum.

SECTIO VIII.

An Oracula concessa Prælati Religionum pro bono regimine suorum subditorum, comprehensa sint in dictis revocatorijs?

614. 615. 1 IN hac difficultate P. Donatus, ut vidimus *supra*, d. *spur.* 7. *sect.* 3. n. 14 & 15. defendit non esse revocata,

quia in dictis oraculis cessat ratio finalis revocatoriarum Gregorij XV. & Urbani VIII. quod si intelligatur de cessatione saltem negativè causæ finalis adæquatæ, seu totalis, respectu omnium Religionum, pro quibus talia oracula concessa sunt, verissimum judico, cum communi sententia, quia in tali casu jam redduntur inutiles revocatoriæ; non solum respectu alicujus particularis, sed respectu boni communis Religionum. Ratio est manifesta, nam cessante adæquato fine legis universaliter, cessat absolutè ratio condendi legem, seu illam conservandi; quia lex in tali casu inutilis redditur, & sic materia ejus fit incapax obligationis, unde necesse est, ut etiam voluntas Principis volentis obligare, cesset, quia solum justè voluit obligare in quantum licitè, & utiliter potuit, nec aliud præsumendum est, maximè de Romano Pontifice.

2. Si verò conclusio intelligatur de 616. cessatione finis dictarum revocatoriarum solum negativè respectu alicujus Religionis, seu personæ particularis, non ideo cessant dictæ revocatoriæ, seu effectus illarum, quia ut in materia de legibus sentiunt Doctores, finis legis justæ, in sua generalitate, in nullo particulari usu censetur deficere, quia universalis ratio legis ad sui conservationem, quasi à principio intrinseco petit in singulis personis conservari, sicut species in suis individuis: & licet ratio particularis legis cesset in hac persona, quoad particularem utilitatem præsentem per legem; non tamen cessat, quoad rationem universaliorem utilissimam bono communi, nec privato nocet; semper enim est valde utile cuilibet particulari

Ff obe.